

Štev. 11. in 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1917.

Leto XVIII.

Na sveti večer.

Povest v verzih.

„Zdaj, dečko, glej, da prideš ven!
Saj nisi v prid mi tu noben,
kar starši so umrli tvoji,
ti breme si v skrbi moji! . . .
Porabnega se skaži kaj,
nabirat drv se v gozd podaj!
In naj v obraz ti sapa brije,
naj sneg in led prirodo krije;
kaj bi se mehkužil ti?
Brez dela tudi jela ni! —
Zatorej v gozd! A se ne cmeri,
suhljadi dokaj mi naberi,
pa ročno jo prinesi sem,
če ne, bo šiba pela, dem! . . .“
Tako je Mina govorila,
ki je hudobna žena bila
moža, tatu zverinskega,
brezbožnega in vinskega. —
Otrok drhteč odgovori:
„O, glejte ven, kako sneži,
to vreme je, da Bog se smili,
nihče na plan mi v njem ne sili.
In danes Sveti je večer . . .“

Kje danes delajo? Nikjer!“
Brezsrčna žena se zasmije.
„In vendar iti moraš“, deje,
„in prej ne hodi mi domov,
da bodeš z delom mi gotov!“ —
In deček gre in milo joka,
pritiska mraz, da drevje poka,
siroto muči silen glad,
v srce mu lega mrak in jad; —
obleka strgana, prozorna,
obutev luknjasta, uborna . . .
Kako bi žil sirotek v nji?
Prehitro pešajo moči;
naposled otrpno mu udi,
pod hojo v gozdu tam se zgrudi.

— — — — —
Tedaj pod hojo siromak
zaziblje v sen se mi sladak . . .
Zazdi se mu kot bi krilati
ga angelci v kočiji zlati
peljali v sveto ga nebo . . .
Kako je bilo tam lepo!
Tam mati rajna ga pozdravi,

a deček presenečen pravi:
 „O, ko bi tu še atek bil,
 kako bi jaz se veselil!“
 In glej, odpro se zdajci vrata,
 in ljubko ga poboža ata,
 zedinjeni spet vsi trije
 veselja točijo solze . . .
 „O, sreče, nepopisne sreče!“
 krilec z rokami deček reče . . .
 A zdajci razprši se san,
 stopinj začuje šum lehan,
 Z ženo gozdar prihaja cenjen,
 k polnočnici je v vas namenjen;
 vzre prva dečka mi gospa,
 izraz začudi svoji da:
 „Glej tukaj, ljubi moj soprog,
 leži otrok polnag, ubog!
 zadel ga je udar usode,
 opešal je, tu zmrznil bode,
 če ga ne rešiva takoj,
 domov nesiva ga s seboj!“ —
 Gozdarju deček se zasmili
 in sklene, mu pomoči v sili,
 do njega skloni se možak,
 v plašč zavije ga gorak;
 domov ga nese na ležišče,
 primerne hrane mu poišče
 in neutrudoma z ženo
 bolniku streže prav skrbno,
 dokler sirota ne ozdravi,
 na noge zopet se postavi.

* * *

Ko drug pa Božič je prišel,
 spet starše deček je imel.
 Za sina svojega sprejeli
 gozdarjevi, so ga veseli;
 to misel vdahnil jim je Bog,
 ker svojih ni bilo otrok . . .
 Gozdar sekiro vzame svojo
 ter v gozd gre sekat isto hojo,
 ki je pod njo pred letom dni
 zatisnil deček v sen oči . . .
 Doma drevesce, to božično
 bogato okraši in mično
 ter luči in slaščic nebroj
 na veje pritrudi takoj.
 A tja pod drevce mi veselo
 prav toplo položi odelo,
 pa mnogo lepih še stvari —
 vse to naj deček v dar dobi . .
 Začudi deček se na glas,
 ko vzre drevesca tega kras.
 Hvaležno pade na kolena,
 v molitvi vzdihne preiskreni:
 „Oj, hvala Ti, dobrotni Bog,
 da rešil si me iz nadlog,
 da meni dal si starše druge,
 da prost sem zdaj skrbi in tuge!“ —
 Gozdarjevi pa zapoje
 božično pesem prelepo,
 in dečkov glas odmeva vmes:
 „Naj glas odmeva do nebes,
 slavi naj Tebe naš Gospod,
 ki daješ toliko dobrot!
 Pozdravljen, blaženi in mični,
 presrčni, mili čas božični!“

